

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 30

Den 22 Juli.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

45 årg.

1928

David smörjes till konung.

1 Sam. 16: 1—13.

Samuel bar på en stor, djup sorg. Den man som han en gång med så stora förhoppningar smört till konung över Israel, hade icke uppfyllt den gamle mannens förhoppningar. Den förr så ödmjuke Saul, som icke ansåg sig värdig att bliva konung, hade blivit så övermodig, att han icke aktade på Guds befallning. Han avvek från Guds väg och därför förkastade Herren honom.

När Samuel sörjde över Sauls fall, fick han befallning att gå till Bet-Lehem för att där smörja en av Isaïs söner till konung. Vid denna befallning fruktade Samuel, ty han fruktade den ondskefulle konungen, som icke skydde några medel, då det gällde att försvara sin tron.

Men Herren visade Samuel, huru denne skulle handla för att icke väcka Sauls uppmärksamhet, då han gick att utföra Herrens befallning. När Samuel kom till Bet-Lehem, blevo stadens äldsta förskräckta. Men han tröstade dem med, att han kommit dit för att offra åt Herren.

När de hörde detta, lugnade de sig och han bjöd dem helga sig och

gå med honom för att offra. Och Samuel helgade Isai och hans söner och inbjöd dem till offret. Då Samuel såg den äldste av sönerna, tänkte han: "Förvisso står Herrens smorde framför mig." Men det var inte den som Herren utvalt. Samuel såg blott på den höga resliga gestalten. Han ägde icke förmåga att blicka in i den unge mannens hjärta.

Men om icke Samuel kunde utransaka hjärtan, kunde Herren det. Han känner så väl, vad som bor i ditt hjärta. Du kan dölja mycket för människor, men för Herren äro alla dina tankar och alla böjelser och begär uppenbara. Aldrig skall du kunna dölja något inför honom.

Alla av Isais hemmavarande söner finga tråda fram inför profeten, men ingen av dem hade Herren utvalt till konung. Samuel frågade då Isai, om det var alla ynglingarna. Han svarade: "Ännu återstår den yngste, men han går i vall med fåren."

Genast sändes bud efter David. Det var en liten ljuslätt yngling med vackra ögon. När han trädde fram inför

Samuel, kände denne, att det var den, som Herren utvalt. Herren gör aldrig några misstag. Han väljer alltid rätt. Vi äro ofta benägna att se på det stora och märkvärdiga. Vi mena att det skall betyda så mycket. Yttre glans och härlighet imponera så lätt på människorna.

Den unge David var icke så ståtlig som sin äldste broder. Men han ägde andra egenskaper och företräden, som denne saknade. David var en ädel yngling. Han hade sin lust i Herrens lag. Han var mannen efter Guds hjärta. David hade sina fel, men då han syndat ångrade han sig och bekände sin synd. Han längtade efter att bli en bättre människa, och i denna strävan låg någonting aktningvärt.

David blev Israels störste konung. Till honom blickade alla upp och man talade i Israels hyddor om honom. Han blev stor genom sin gudsfuktan. Många ha genom den blivit stora och genom den kan också du bli stor inför både Gud och människor.

A. Walder.

Den lille vallpojken.

Av J. Spyri.

1 kap.

Den glade Moni.

För att komma till Fideris badhus måste man klättra rakt upp för en lång och brant höjd, sedan man lämnat landsvägen, som går genom den långa dalen, Prättigau. Hästarna gå så långsamt uppför berget, att man hellre stiger av och går till fots uppför den grönskande bergstigen.

Efter en stunds mödosam vandring kommer man till byn Fideris, som ligger på en vacker, grönskande höjd. Därifrån går vägen vidare uppåt tills man får syn på det ensamma badhuset, som ligger där omgivet av höga klippor.

Där uppe på de höga klipporna växa blott granar och det skulle se ganska dystert ut, om ej de mångfärgade vackra bergblommorna stucko upp sina huvud bland det korta gräset.

En vacker sommarafton kommo två

damer ut ur badhuset och gingo på den smala stigen, som för upp till klippan. Vid det första klippupsprånget stannade de och tittade sig omkring, ty de voro nyanlända badgäster.

"Inte är det vidare glatt häruppe, tant", sade den yngre i det hon tittade sig omkring. "Bara klippor och gran-skogar, o, så enformigt. Om vi skola stanna här i sex veckor, behövde det nog hända något lustigt ibland, som kunde pigga upp oss en smula."

"Till den lustiga omväxlingen kommer kanske att höra, att du här uppe förlorar ditt briljantkors, Paula", sade tanten i det hon knäppte det röda sammetsbandet, på vilket det gnistrande korset hängde. "Det är redan tredje gången sedan vi kommo hit upp, som jag knäppt det åt dig. Jag vet inte, om det är fel på dig eller på bandet, men jämmer lär det väl bli om du förlorar det."

"Bevara mig väl!" ropade Paula ivrigt. "Korset vill jag på inga villkor förlora. Det är ju min dyrbaraste skatt, som jag fått av farmor."

Paula tog nu av sig bandet och slog tre knutar på det för att det säkert skulle sitta kvar.

Plötsligt lyssnade hon ivrigt.

"Hör tant, nu kommer det ändå något lustigt!"

Högt uppifrån klipporna ljöd nu en munter sång omväxlande med ett långt jodlande. Damerna tittade förväntansfullt uppåt, men kunde ej upptäcka en levande varelse.

Stigen gick i sicksack och var ofta undanskymd av utspringande klippor, så man ej kunde se långt framför sig. Men nu blev det plötsligt livligt på stigen och närmare och närmare hördes den glada sången.

"Se tant", ropade Paula förnöjd och pekade på en lång rad med getter, som kom springande ned för berget. Alla hade bjällror om halsen så det klingade från alla håll i olika tonar-

ter. Mitt i raden gick getpojken och sjöng med hög röst:

"Om vintern är jag glad,
ty gråta gagnar intet,
våren följer ju alltid
tätt i herr vinters spår."

Just som han kom ned mitt för damerna gav han till ett kraftigt jodlande. Vid åsynen av dem tog han av sig sin trasiga hatt och hälsade glatt: "god afton!" Paula, som tyckte om hans glada ögon, ville ej släppa honom förbi utan sade: "Vänta litet, är du getpojken från Fideris och skall du föra getterna ned till byn?"

"Ja, naturligtvis."

"För du dem dit upp på bete alla dagar?"

"Ja."

"Vad heter du då?"

"Jag heter Moni."

"Vill du inte sjunga den sången för oss, som vi nyss hörde en vers av?"

"Den är för lång", förklarade Moni, "getterna måste hem nu."

Han satte hatten på huvudet, svängde sin stora stav i luften och ropade till getterna, som börjat beta vid väggkanten: "Hemåt, hemåt!"

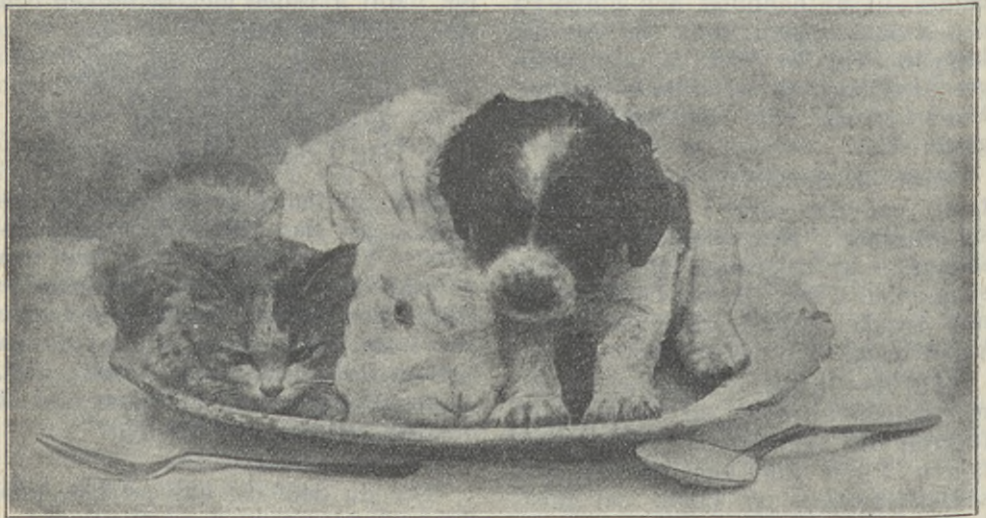
"En annan gång sjunger du för oss, inte sant Moni", ropade Paula efter honom.

"Ja, det vill jag visst", ropade han tillbaka.

Han gick nu i speten för sin hjord och kort därefter stannade de framför en byggnad, där han skulle avlämna den vackra vita geten och den bruna med den näpna killingen.

Denne, vars namn var Höggerli, var Monis förklarade favorit, som han älskade över allt annat. Hela dagen travade killingen bredvid honom. När Moni nu satte in den i gethuset, strök han den vänligt över ryggen sågande:

"Sov gott, Höggerli, ty du är säkert trött. Dit upp är långt att gå för dig som är så liten. Lägg dig strax på den rena halmen därborta." (Forts.)

Också ett klöverblad.

Mamma Hoppeskutt Kanin
hon är vit och mjuk och fin,
äter kål och rötter,
skuttar lustigt hela da'n,
som hon alltid varit van,
aldrig blir hon trötter.

Lilla söta Kisse-jam
är så silkeslen och tam,
surrar snällt och spinner,
vill en liten godbit få
och en mjölkttår ovanpå,
då han väl sig finner.

Tjocka Moppe Klumpedump
han är nästan blott en klump
med små tassar fyra,
vilka traska kring och gå,
helst där de alls inte få,
knappt han kan dem styra.

Hoppeskutt och Kisse-jam
kommit inom samma ram
här som Klumpedumpen!
Goda vänner äro de,
bästa vänner man kan se!
— Vill du köpa slumpen?

ELLA.

Smultronblomman.

rik och Anna bodde i staden. Fadern var död för fyra år sedan. Modern arbetade på en tvättinrättning för att skaffa sig och barnen uppehälle. I en trång gränd bodde de och livet förflöt så enformigt, som det gör för fattiga barn i staden. De voro dock nöjda och snälla. Men när skolan var slut och andra barn fingo fara på landet, såg man längtan i blicken hos Erik och Anna och dragen voro sorgsna. Landet ja! Vilket paradiset måtte inte det vara! Det hade Erik och Anna fått veta av de barn som varit på landet. Där fick man bada och springa omkring och leka var man ville, man fick plocka blommor och bär nästan som om man skulle ha rått om hela landet. Man fick se kor, får, höns och kaniner samt höra många fåglar sjunga på en gång. Det härligaste var väl ändå att få äta smultron. Erik hade fått en strut sådana en gång då han hjälpt en gumma att bära en smultronkorg. Erik och Anna längtade till landet och smultronen. Mor hade aldrig råd att köpa annat än blåbär och lingon, smultron voro för dyra.

Det var i juni. Skolan var slut. Himlen var blå och solen strålade varm. Människorna voro glada både stora och små, ty de skulle få fara på landet de flesta. Erik och Anna fingo dock inte komma dit. Det var mestadels de rika skolbarnen som fingo resa på sommarnöje. Men bland Annas kamrater fanns ock många fattiga, som fingo vara med på någon barnkoloni eller hos någon snäll farbror på landet. Vålvilliga människor hade hjälpt dem till det. Det var dock vanligen sjukliga och kläna barn som gingo i främsta rummet, när det gällde att välja ut vilka som skulle få vara

med. Erik och Anna voro friska, de blevo alltså kvarlämnade. Nu hade de dock ett glädjeämne som hindrade dem från att längta. De hade fått se att det växte ett smultronstånd utanför fönstret där de bodde. Det bar två vackra vita blommor och barnen strålade av förtjusning. Här skulle de få var sitt smultron. — Det fanns inte mycket jord, men ändå hade den lilla smultronväxten kunnat spira upp. Kanske hade den velat växa just där, för att få glädja barnen. Anna och Erik vårdade troget sitt lilla "fruktträd". De vattnade det om kvällarna och kändes det kallt bredde de trasor över det för att skydda det mot frosten. Barn som bo på landet och fritt får springa omkring och njuta av naturens skönhet och produkter, ha ingen aning om hur stadens fattiga barn har det, och hur de kunna glädjas åt den minsta lilla blomman. — Erik, som bara var fem år, började snart nog vänta att smultronen skulle mogna. Var morgon gick han ut för att se om det hade blivit något smultron. Men blommorna stodo där lika vita. "Mamma det blir aldrig några smultron", utbröt han otåligt till slut. "Jo då, min gosse", svarade mor, "men man måste ha tålamod. Men Erik hade inte tålamod. En dag bröt han av sin lilla blomman och satte den i blusen. "Du Anna får då aldrig någon glädje av din blomman, du ser väl att det aldrig blir något smultron, jag får då vara fin med min", sade han övermodigt till systemen. Men Anna lät sin blomman stå kvar. Snart nog föllo bladen av, det blev kart och den började rodna. Detta grämde Erik. Han försökte skylla på Anna att han brutit sin blomman. Modern förebrädde honom och förklarade att den som bryter blomman kan inte få någon frukt.

Anna (som borde få bli ett exempel för alla små flickor, så snäll var hon), lovade att Erik skulle få hälften med av hennes smultron.

Det var högsommar, den tid då smultronen mogna. Annas smultron var också moget och hon jublade. Nu hade hon fått lön för sitt tålamod. Hon skulle nu dela det med brodern, ty "delad glädje är dubbel glädje." Men så hade Erik blivit sjuk. "Staccars bror som är sjuk", sade Anna medlidsamt, "du får hela mitt smultron, jag har haft glädje av att se det växa." — Nästa dag var Anna ute i ett ärende. En dam kom över gatan. Just som hon mötte Anna tappade hon ett paket, som hon bar. Anna tog upp det och lämnade det till henne med en nigning och "Var så god, tant!" Da-

men gav sig i språk med Anna och fick veta att lillebror var sjuk, att mor arbetade borta, samt om smultronen och hur de längtat till landet. Tanten blev rörd av att höra om deras förnöjsamhet, hur de kunde glädja sig åt så litet som ett smultron. Själv var hon så rik så hon kunde skaffa sig allt vad hon ville och var ändå inte lycklig och nöjd. Hon beslöt att hjälpa Anna och Erik att få komma på landet. Så snart Erik tillfrisknat fingo de resa för att tillbringa resten av sommarlovet på en bondgård, hos bekanta till den främmande tanten. Ingen kan beskriva deras glädje. Tänk att få bada, leka bland blommor och äta smultron hela dagarna! "Mamma, Gud är bra god", viskade de vid avskedet, och mor instämde.

Carla.

Leopardbesöket i Kilanda.

Lärling sällskap med min hustru och yngste son kom jag en dag till byn Kilanda, som ligger på en lång, vacker kulle, omgiven av höga ståtliga palmer. Då vi kommo in i byn förstodo vi att något ovanligt varit på färde. Män och kvinnor skreko och gestikulerade och barnen sågo förskräckta ut. Först trodde vi, att det berodde på vårt besök. I många kongobyar äro de rädda för de vita, innan de lära känna dem.

I Kilanda hade vi dock varit så många gånger, så att de icke behövde frukta oss. Längre behövde vi dock icke vara i okunnighet om den förvirring, som rådde i byn. En stor kraftig leopard hade mitt på dagen kommit in i byn. Denne mötte först en gammal man, som blev så för-

skräckt, att han med ett hjärtskärande skri störtade in i ett hus, där en kvinna satt och kokade yuma. Den gamle mannen höll på att skrämman slag på kvinnan, då han kom inrusande.

Leoparden lät icke skrämman sig av ropet utan fortsatte sin väg genom byn. Alla som voro på bygatan störtade in i sina hus, ty de visste, att en hungrig leopard icke är att leka med. Ett par tre män skyndade efter sina bössor för att skjuta den ovälkomne gästen. Men då de kommo ut ur sina hus, sågo de, hur Leoparden försvann i det långa gräset med en fin get. Getens ägare, då han fick höra, att leoparden tagit hans get, smädade på det mest eftertryckliga sätt vildmarkens blodtörstiga djur.

A. W.

Östanå söndagsskola.

Östanå är ett pappersbruk i norra Skåne. Vi ha missionshus och en söndagsskola på omkring 50 barn; vi vilja

härmed sända en hjärtlig hälsning till alla andra kära söndagsskolor landet runt.

Jöns Westesson.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 29 juli.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Gud giver oss skolor. 5 Mos. 6: 6—9, 20—25.
Minnesvers: Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta, för att jag icke skall synda mot dig. Ps. 119: 11.

MELLANAVDELNINGEN.

David och Jonatan. 1 Sam. 20: 27—42.
Minnesvers: En väns kärlek består alltid,

och en broder födes till hjälp i nöden. Ordspr. 17: 17.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Försoningsöffret. 3 Mos. 16: 29—34.
Minnesvers: Jesus, hans Sons blod renar oss från all synd. I Joh. 1: 7 b.

En långfärd. VIII.

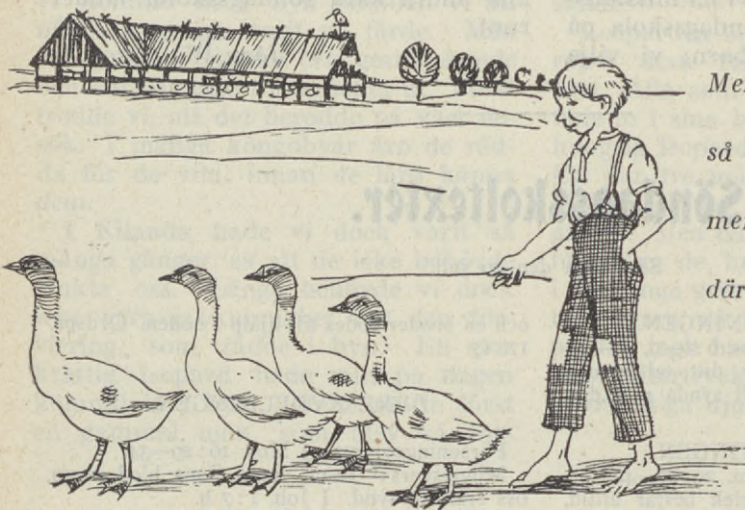
Sör våra minsta.

Men vidare de resa och komma om en
stund
till Gränna; där finns päron, som kan
duga.

Ack, att det växte så'nå uti varenda
lund
i hela Sverige kring varenda stuga.

Huskvarna symaskiner de fara stolt
förbi,
i Jönköping sin bil de plötsligt stanna,
tändstickor, extra fina, till nytta kun-
na bli,
om man ska koka något i en panna.

Sen reste de till Skåne uti ett enda tag
och snodde runt till slott och stora
gårdar,
och tusen gäss de sågo helt visst var-
enda dag
och "gåsapågar" små, som gässen vår-
dar.

Men kan ni väl begripa att
just i Trelleborg
så small den sönder högra
framhjulsringen,
men ny de genast fingo till
tröst uti sin sorg,
där var det blott att taga
en ur bingen.

ELLA.